

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 5 lutego 2018 roku przez A. C. przeciwko D. J., powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 100 000 zł tytułem zadośćuczynienia i 20 000 zł tytułem odszkodowania z tytułu zwiększonych potrzeb z odsetkami ustawowymi za okres od dnia 5 lutego 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu według norm przepisanych, a nadto o ustalenie odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku mogące powstać w przyszłości.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że była zatrudniona w firmie (...). W dniu 10 grudnia 2011 roku powódka rozkładając towar uległa wypadkowi przy pracy. W wyniku przedmiotowego wypadku doszło do naciągnięcia u powódki mięśni przykręgosłupowych odcinka L-S oraz powstania przepukliny w odcinku L5 S1. Przyczyną wypadku było naruszenie przez pracodawcę przepisów bhp. Powódka została dopuszczona do pracy bez wstępnych badań lekarskich oraz bez wymaganego przeszkolenia w zakresie bhp na stanowisku ogólnym i stanowiskowym.

/pozew k. 4-6/

W odpowiedzi na pozew pozwany D. J. wskazał, że w dołączonej przez powódkę dokumentacji medycznej nie wynika, by w wyniku zdarzenia z dnia 10 grudnia 2011 roku doznała innego urazu, aniżeli naciągnięcia mięśni przykręgosłupowych. Podniósł również, iż z protokołu wyjaśnień spisanych przez powódkę do wypadku przy pracy, wynika, iż pozwany informował powódkę, by nie dźwigała więcej aniżeli 1 zgrzewkę piwa. W/w informację powódka zignorowała. Nadto z wyjaśnień powódki wynika, iż przed zdarzeniem z dnia 10 grudnia 2011 roku odczuwała dolegliwości bólowe kręgosłupa, o czym nie informowała pozwanego. Podniósł również, iż z dolegliwościami bólowymi kręgosłupa powódka zgłosiła się do Wojewódzkiej (...) w Ł. w dniu 12 grudnia 2011 roku o godzinie 19:00. Natomiast do lekarza pierwszego kontaktu powódka zgłosiła się dopiero w dniu 14 grudnia 2011 roku kiedy to otrzymała skierowanie do poradni specjalistycznej. W tym stanie rzeczy strona pozwana kwestionuje istnienie związku przyczynowo skutkowego pomiędzy stwierdzonym u powódki schorzeniem, a zdarzeniem z dnia 10 grudnia 2011 roku. Nadto na skutek niewypełnienia przez powódkę zaleceń pozwanego, by nie dźwigała więcej aniżeli 1 zgrzewkę piwa, powódka przyczyniła się do powstania szkody. Powódka nie wykazała na jakiej podstawie dochodzi kwoty odszkodowania, co w rzeczywistości składa się na kwotę odszkodowania. Samo ogólnikowe stwierdzenie, iż kwota ta dochodzona jest tytułem zwiększonych potrzeb nie jest wystarczające. Również żądanie zadośćuczynienia w kwocie 100 000 zł jest rażąco wygórowane, tym bardziej, że powódka po wrześniu 2012 r. nie kontynuowała leczenia w poradni ortopedyczno-urazowej. Nadto z ostrożności procesowej strona pozwana podnosi zarzut przedawnienia roszczenia. Biorąc powyższe pod uwagę wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania.

/odpowiedź na pozew k. 76/

Pismem z dnia 14 stycznia 2019 roku pełnomocnik powódki poparł powództwo oraz wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 100 000 zł tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za okres od dnia 5 lutego 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty i 20 000 zł tytułem odszkodowania z tytułu zwiększonych potrzeb z odsetkami ustawowymi za okres od dnia 5 lutego 2014 od dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu według norm przepisanych oraz ustalenie odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku mogące powstać w przyszłości.

/pismo procesowe k. 126-128/

Wyrokiem z dnia 23 grudnia 2019 r. Sąd Okręgowy w Łodzi, VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił powództwo (pkt 1) oraz przyznał od Skarbu Państwa Kasy Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz adw. T. W. kwotę

4 428,00 (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem) złotych brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (pkt 2).

/wyrok k. 345/

Apelację od powyższego wyroku złożył pełnomocnik powódki zaskarżając go w części tj. w zakresie pkt 1 wyroku w części tj. w zakresie oddalenia powództwa , co do kwoty 52 000,00 zł.

/apelacja k.369 – 376/

Wyrokiem z dnia 10 czerwca 2020 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi , III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uchylił powyższy wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Łodzi do ponownego rozpoznania , pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu wyroku wskazano, że w związku z okolicznością ,iż w niniejszej sprawie nie doszło do przedawnienia roszczenia , a która to okoliczność w głównej mierze przesądziła o oddaleniu powództwa , Sąd Okręgowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy winien przeprowadzić postępowanie dowodowe w całości celem ustalenia , czy doszło do wyczerpania dyspozycji art. 415 kc.

/wyrok k.396 , uzasadnienie k.397 – 403 odwrót/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka A. C. posiada wykształcenie średnie. Była zatrudniona w przedsiębiorstwie (...) na stanowisku sprzedawcy. Początkowo na okres próbny od 13 lipca 2011 roku do 12 października 2011 roku, z wynagrodzeniem w kwocie 1386 zł. Następna umowa o pracę została zawarta w dniu 13 października 2011 roku na czas określony od dnia 13 października 2011 roku do 30 października 2012 roku z wynagrodzeniem 1386 zł.

/C. V. k. 10 część A akt osobowych, umowa o pracę k. 1, 24 część B akt osobowych/

Do pracy przyjęła ją partnerka właściciela sklepu (...) na podstawie udzielonego jej pełnomocnictwa. I. S. określiła też zakres jej obowiązków.

/zeznania świadka I. S. e-protokół rozprawy z dnia 16 stycznia 2019 r. 01:02:51-01:16:46/

Do obowiązków powódki należało otwieranie, zamykanie sklepu, przyjmowanie dostaw, rozładowanie dostaw i wszystkie inne czynności. Z powódką pracowały 3 osoby. Do pomocy przychodził też chłopak na ostatnie 2-3 godziny do pomocy przy zamknięciu.

/zeznania A. C. e-protokół rozprawy z dnia 18 grudnia 2019 roku 00:03:10 w zw. e-protokół rozprawy z dnia 16 stycznia 2019 roku 00:07:10-00:27:50/

Powódka nie miała aktualnych badań medycyny pracy jak również przeszkolenia w zakresie bhp. Przed przystąpieniem do pracy to dostała do wypełnienia kwestionariusz osobowy, skierowanie do lekarza medycyny pracy. Otrzymała od pracodawcy kwotę 50 zł na badania lekarskie, które okazały się droższe. Badania nie były zrobione. Nie przeszła szkolenia stanowiskowego ani BHP.

/zeznania A. C. e-protokół rozprawy z dnia 18 grudnia 2019 roku 00:03:10 w zw. e-protokół rozprawy z dnia 16 stycznia 2019 roku 00:07:10-00:27:50/

Z uwagi na stan zdrowia , powódka byłaby dopuszczona do pracy w charakterze sprzedawcy z ograniczeniem dźwignia do 10 kg.

/opinia k.422 – 427 , opinia uzupełniająca k.444 – 446 biegłego sądowego specjalisty medycyny pracy P. R./

W dniu 10 grudnia 2011 roku wykonując obowiązki pracownicze doznała wypadku przy pracy. Około godziny 12:30 rozładowując dostawę towaru do sklepu poczuła ból kręgosłupa. Powódka powiadomiła o zdarzeniu osobę zarządzającą sklepem i udała się do domu. Zadzwoiła do partnerki właściciela sklepu informując ją o zaistniałej sytuacji, została zwolniona z obowiązku świadczenia pracy w tym dniu. Przebywając w domu powódka zażywała leki przeciwbólowe. W dniu 12 grudnia 2011 roku udała się do Pogotowia (...) gdzie wykonano Rtg rozpoznając naciągnięcie mięśni przykręgosłupowych odcinka L-S.

/protokół powypadkowy k. 9-11, wyjaśnienia poszkodowanej k. 12-15, zeznania A. C. e-protokół rozprawy z dnia 18 grudnia 2019 roku 00:03:10 w zw. e-protokół rozprawy z dnia 16 stycznia 2019 roku 00:07:10-00:27:50, zeznania świadka I. S. e-protokół rozprawy z dnia 16 stycznia 2019 r. 01:02:51-01:16:46 /

W chwili wypadku powódka przeciągała dwie zgrzewki piwa ustawione jedna na drugiej.

/protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy k.8 akt o sygn. XI Po 58/14/

W dniu 11 czerwca 2018 r. ZUS ustalił powódce 5% stałego uszczerbku na zdrowiu w wyniku wypadku z dnia 10 grudnia 2011 r.

/orzeczenie lekarza orzecznika ZUS k.46 akt ZUS/

Decyzją z dnia 26 czerwca 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał A. C. jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy w wysokości 4 270,00 zł (5 x 854,00 zł za każdy procent stałego uszczerbku na zdrowiu).

/decyzja k.47 plik I akt ZUS/

Pracodawca wielokrotnie zwracał powódce uwagę, że nie może dźwigać więcej niż jednej zgrzewki. Powódka nie poinformowała pracodawcy, że przebywa na zwolnieniu lekarskim. Zwolnienie lekarskie pracodawcy dostarczyła jej siostra.

/zeznania D. J. e-protokół rozprawy z dnia 18 grudnia 2019 roku 00:24:03 w zw. e-protokół rozprawy z dnia 16 stycznia 2019 roku 00:27:50-00:43:39/

Powódka od 11 grudnia 2011 roku przebywała na zwolnieniu lekarskim. Zwolnienie lekarskie nie zostało przyjęte przez pracodawcę powódki. Siostra powódki wysłała je pocztą, tak samo postąpiła przy kolejnych zwolnieniach.

/pismo ZUS część C akt osobowych, zeznania świadka K. C. e-protokół rozprawy z dnia 16 stycznia 2019 r. 00:45:04-01:02:51/

W dniu 18 grudnia 2011 roku A. C. nie stawiła się do pracy. Pracodawca poinformował powódkę do zamiarze rozwiązania z nią umowy o pracę z powodu nieusprawiedliwionej nieobecności.

/pismo część C akt osobowych/

Umowa o pracę została rozwiązana z dniem 27 grudnia 2011 roku na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 kp.

/wypowiedzenie część C akt osobowych, świadectwo pracy część C akt osobowych/

Powódka na skutek doznanego wypadku leczyła się w:

1. Wojewódzkim Szpitalu (...) w Ł. – zgłosiła się w dniu 12 grudnia 2011 roku rozpoznano naciągnięcie mięśni przykręgosłupowych odcinka L-S. Wizyty w Poradni Neurochirurgicznej odbywały się w dniach 20 sierpnia 2012 rok, 19 września 2012 roku, 4 października 2012 roku, 30 kwietnia 2015 roku. W dniu 13 czerwca 2018 roku zgłosiła się z powodu rwy kulszowej z bólem kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowym.

2. Poradni Lekarzy rodzinnych (...) w poradni leczyla się od 14 grudnia 2011 roku do 14 listopada 2012 roku z powodu zwichnięcia, skręcania i naderwania stawów i więzadeł odcinka lędźwiowego kręgosłupa i miednicy.

3. Centrum Medycznym (...) Sp. z o.o. – w dniu 6 marca 2015 roku zgłosiła się ze skierowaniem do poradni neurologicznej, rozpoznano choroby krążka międzykręgowego. W dniu 17 lipca 2015 roku zgłosiła się z bólem kręgosłupa okolicy krzyżowej, rozpoznano choroby krążka międzykręgowego. W dniu 29 lipca 2016 roku została skierowana do poradni neurologicznej z powodu choroby krążka międzykręgowego. W dniu 26 czerwca 2018 roku zgłosiła się z bólem kręgosłupa L-S z promieniowaniem do kończyn dolnych, rozpoznano bóle grzbietu i zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa. W dniu 3 lipca 2018 roku zgłosiła się z nasilonymi dolegliwościami bólowymi odcinka L-S z promieniowaniem do nogi prawej, rozpoznano bóle grzbietu. W dniu 17 lipca 2018 roku zgłosiła się z nasilonymi dolegliwościami bólowymi, rozpoznano bóle grzbietu. W dniu 14 września 2018 roku zgłosiła się z bólem kręgosłupa L-S nawracającym, rozpoznano zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa.

4. (...) Sp. z o.o. w Ł. – wizyty powódki odbywały się w następujące dni 2 lutego 2012 roku, 13 marca 2012 roku, 17 kwietnia 2012 roku, 22 maja 2012 roku, 17 września 2012 roku, 17 września 2016 roku. Została skierowana do poradni ortopedycznej z powodu dyskopatii.

5. Klinice (...) – zgłosiła się do gabinetu dnia 5 listopada 2018 roku z bólem zlokalizowanym w okolicy lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa trwającym od kilku miesięcy.

6. Wojewódzkim Ośrodkiem Medycyny Pracy Centrum (...) Lecznicy w Ł. – wizyty odbywały się w dniach 13 września 2016 roku, 14 lutego 2017 roku, 29 grudnia 2017 roku, 19 stycznia 2018 roku, 21 lutego 2018 roku, 29 marca 2018 roku, 31 lipca 2018 roku, 22 sierpnia 2018 roku, 14 września 2018 roku, 26 października 2018 roku. W dniu 29 lipca 2016 roku została skierowana do poradni neurologicznej.

7. Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej.

Była kierowana na rehabilitację miała 2-3 turnusy w 1 okresie, dostała skierowanie do sanatorium. Obecnie chodzi prywatnie do fizjoterapeuty, była u niego 5-6 razy. W sanatorium była w październiku 2012 r. Ale to pogorszyło jej samopoczucie. Lekarze nie widzieli wskazań do operacji. Nie było innych rozwiązań na poprawę stanu zdrowia. Po zdarzeniu była przez miesiąc praktycznie unieruchomiona, chłopak z którym mieszkała pomagał jej lub siostra. Codziennie bierze leki przeciwbólowe. Obecnie pracuje w sklepie mięsnym jako sprzedawca. Korzystałam z publicznych rehabilitacji jednak to nie poprawiło jej zdrowia. Wcześniej nie miała kłopotów z kręgosłupem. Dalej odczuwa bóle kręgosłupa.

/dokumentacja medyczna k. 177-123, 139-166, 168-173, 176, 178, 180, 192-203, 212-247, zeznania A. C. e-protokół rozprawy z dnia 18 grudnia 2019 roku 00:03:10 w zw. e-protokół rozprawy z dnia 16 stycznia 2019 roku 00:07:10-00:27:50, zeznania świadka K. C. e-protokół rozprawy z dnia 16 stycznia 2019 r. 00:45:04-01:02:51/

W dniach 7, 9, 18 i 20 lutego 2012 roku została przeprowadzona u pozwanego kontrola przez Państwową Inspekcję Pracy w wyniku której nakazano:

- ustalić w trybie zgodnym z przepisami okoliczności i przyczyny wypadku jakiemu w dniu 10 grudnia 2011 roku uległa A. C. zatrudniona na stanowisku sprzedawca,
- poddać się jako pracodawca szkoleniu okresowemu z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy dla pracodawców i uzyskać pisemne zaświadczenie jego odbycia
- ustalić rodzaje odzieży i obuwia roboczego z przewidywalnymi okresami użytkowania, których stosowanie na określonych stanowiskach pracy w Absynt D. J. jest niezbędne
- powiadomienie Państwowej Inspekcji Pracy o miejscu, rodzaju i zakresie prowadzonej działalności

- nie przechowywanie w aktach osobowych pracownika oryginałów orzeczeń lekarskich stwierdzających brak przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy
- ustalenie z pracownikami zatrudnionymi w niepełnym wymiarze czasu pracy limitu godzin pracy ponad określony w umowie wymiar czasu pracy, przekraczanie którego uprawnia pracowników, oprócz wynagrodzenia za pracę, do dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych
- stosowanie kwestionariusza osobowego w zakresie danych dla osoby ubiegającej się o zatrudnienie zgodnego ze wzorem określonym w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 28 maja 1996 roku w sprawie zakresu prowadzenia przez pracodawców dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz sposobu prowadzenia akt osobowych
- określenie informacji o warunkach zatrudnienia z art. 29 § 3 kodeksu pracy w taki sposób aby informacja w zakresie wymiaru urlopu wypoczynkowego miała charakter indywidualny w odniesieniu do warunków, rodzaju i okresu zatrudnienia danego pracownika
- skorygowanie pisemnej informacji o warunkach zatrudnienia przekazanej pracownikom na podstawie art. 29 § 3 kodeksu pracy zakresie dni w jakie pracownicy faktycznie wykonują pracę
- nie dopuszczenie pracowników do pracy na określonym stanowisku bez aktualnych wstępnych badań lekarskich stwierdzających brak przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy
- skierowanie pracownika na wstępne badania lekarskie stwierdzające brak przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy na określonym stanowisku po powrocie pracownika do pracy w związku z przebywaniem na zwolnieniu lekarskim
- nie rozwiązywanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z datą wsteczną tj. przed dniem w którym pracownikowi złożono oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia
- zawieranie w oświadczeniu woli rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia pouczenia o przysługującym pracownikowi prawie odwołania do sądu pracy
- zamieszczenie w treści świadectw pracy informacji o liczbie dni urlopu wypoczynkowego, za które przysądza ekwiwalent pieniężny w punkcie dotyczącym wykorzystania urlopu wypoczynkowego w roku kalendarzowym w którym ustał stosunek pracy
- uzyskanie od pracowników pisemnego potwierdzenia zapoznania się z obwieszczeniem o obowiązującym systemie, rozkładzie i okresie rozliczeniowym czasu pracy
- terminowe wypłacanie pracownikom wynagrodzenia za pracę oraz wynagrodzenia chorobowego
- wypłacanie ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w dniu rozwiązania stosunku pracy

/protokół kontroli k.255-259, nakaz k. 279, wystąpienie k.274-275, notatka urzędowa z kontroli k. 276-277/

W badaniu sądowo-neurologicznym stwierdzono, że powódka w dniu 10.12.2011 w czasie przeciągania zgrzewki z piwem poczuła ból w dolnej części pleców. Była po dwóch dniach konsultowana przez ortopedę w Pogotowiu (...), gdzie rozpoznano naciągnięcie mięśni przykręgosłupowych odcinka LS. Z dokumentacji medycznej wynika, że powódka już w listopadzie zgłosiła się z powodu bólów pleców i miała zlecone RTG kręgosłupa LS przez lekarza rodzinnego. Jako dziecko także w czasie WF-u zgłaszała bóle pleców. W dniu 10.12.2011 powódka przeciążyła kręgosłup w czasie nieprawidłowo wykonywanego ruchu. W wykonanym po 4 miesiącach CT kręgosłupa stwierdzono (...)/S1 z uciskiem nerwu rdzeniowego, ale po stronie prawej oraz wtórnie zwężone oba otwory mk. Przy tego typu opisie urazu nie mogło

dojść do powstania (...) na poziomie L5/S1. Badana w okresie ostrych dolegliwości przez ok. 4 tygodni wymagała opieki osób trzecich przez ok. 3 godziny dziennie. Koszt leczenia lekami typu K. i M. to ok 40 złotych miesięcznie. Leki te były podawane od czasu wypadku przez okres 3 miesięcy. Z powodu urazu przeciążeniowego odcinka LS kręgosłupa powódka przebywała 182 dni na (...) oraz 5 miesięcy na świadczeniu rehabilitacyjnym. Następnie odzyskała zdolność do pracy. Nie stwierdzano objawów uszkodzenia układu nerwowego, które ograniczałyby zdolność do wykonywania pracy zarobkowej. Rokowania na przyszłość w związku z doznany urazem są dobre. Z dokumentacji wynika, że przed datą wypadku powódka odczuwała bóle pleców i z tego powodu miała zleczone RTG kręgosłupa LS, którego nie wykonała. W dzieciństwie także podawane są opisy z Poradni Pediatrycznej, że skarżyła się na bóle pleców, szczególnie występujące podczas zajęć wychowania fizycznego. U powódki występują zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne odcinka LS kręgosłupa, które nie są związane z przebyty urazem przeciążeniowym kręgosłupa. Potwierdzają to badania lekarza neurologa, który okresowo kieruje badaną na rehabilitację i przepisuje leki przeciwbólowe. Lekarz neurolog wykonał także kontrolne badanie CT kręgosłupa, które potwierdziło zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa bez ucisku struktur nerwowych w kanale kręgowym. Neurochirurg nie zakwalifikował powódki do leczenia operacyjnego, zalecił leczenie zachowawcze i rehabilitacyjne. Powódka bardzo wcześnie, tj. mając 19 lat, zaczęła wykonywać ciężkie prace fizyczne, które nadal powodują przeciążenie jej kręgosłupa i skutkuje to postępującą chorobą zwyrodnieniowo-dyskopatyczną kręgosłupa.

/opinia biegłego lekarza neurologa J. B. k. 305-309/

W badaniu sądowo-ortopedycznym rozpoznano stan po urazie przeciążeniowym kręgosłupa w odcinku lędźwiowo-krzyżowym z naciągnięciem mięśni przykręgosłupowych. Zmiany zwyrodnieniowo - dyskopatyczne kręgosłupa w odcinku lędźwiowo - krzyżowym .Przepuklina jądra miazdżystego L5 - SI - bez związku przyczynowego z wypadkiem w dniu 10.12.2011 r. Wypadek pracy w dniu 10.12.2011 nie spowodował trwałego i długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Długotrwały uszczerbek na zdrowiu może być spowodowany upośledzeniem funkcji narządu dotkniętego urazem, które trwa powyżej 6 miesięcy i może ulec poprawie. W dostępnej dokumentacji medycznej nie znaleziono zapisów świadczących, że w tym okresie u wnioskodawczynie występowało upośledzenie funkcji ruchowej kręgosłupa w odcinku lędźwiowym , które mogłoby być podstawą uznania długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. W badaniu nie stwierdzono również upośledzenia funkcji kręgosłupa w stopniu dającym podstawę do orzeczenia trwałego uszczerbku na zdrowiu. Skutki wypadku nie powodowały konieczności opieki osób trzecich , a jedynymi kosztami, jakie musiała ponosić wnioskodawczynie, był koszt zakupu leków p/bólowych , których koszt kształtował się w granicach 10 - 20 zł./miesięcznie . Innych kosztów leczenia wnioskodawczynie nie musiała ponosić - była leczona w ramach ubezpieczenia społecznego w NFZ. Rokowania odnośnie stanu zdrowia wnioskodawczynie związanego z urazem przeciążeniowym kręgosłupa w dniu 10.12.2011 r. są dobre. Zmiany dyskopatyczne kręgosłupa w odcinku lędźwiowym i przepuklina jądra miazdżystego L5-SI nie mają żadnego związku przyczynowo - skutkowego z urazem przeciążeniowym w dniu 10.12.2011 r. Wnioskodawczynie w dniu 7.12.2011 r. w trakcie wizyty w poradni ogólnej zgłaszała bóle grzbietu - M54 (strona 119 / odwrót akt sprawy) , co świadczy, że dolegliwości bólowe kręgosłupa występowały u wnioskodawczynie przed zdarzeniem w dniu 10.12.2011 r. Niemożliwe jest powstanie zmian dyskopatycznych i przepukliny jądra miazdżystego w wyniku mechanizmu jaki miał miejsce w trakcie zdarzenia w dniu 10.12.2011 r. tj. wyciągania zgrzewek z napojami ze samochodu. Aktualne leczenie wnioskodawczynie spowodowane jest schorzeniem samoistnym - zmianami zwyrodnieniowo- dyskopatyczne kręgosłupa w odcinku lędźwiowym i nie ma żadnego związku przyczynowo - skutkowego ze zdarzeniem w dniu 10.12.2011 r.

/opinia biegłego lekarza ortopedy M. S. k. 312-316/

Powódka doznała nieznacznej szkody z tytułu wypadku przy pracy spowodowanej przeciążeniem kręgosłupa. W wyniku przedmiotowego przy pracy powódka doznała urazu przeciążeniowego odcinka L – S kręgosłupa na bazie zaawansowanych zmian zwyrodnieniowych tego odcinka kręgosłupa. Skutkiem powyższego było powstanie zespołu bólowego odcinka lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa trwającego 6 miesięcy. Jego nasilenie oraz czas trwania było w połowie zależne od istnienia już przed wypadkiem choroby samoistnej tj. zmian zwyrodnieniowych. Po tym okresie zgłaszane i leczone przez powódkę dolegliwości w zakresie odcinka L-S było spowodowane jedynie chorobą samoistną bez związku z przedmiotowym wypadkiem. Długotrwały uszczerbek na zdrowiu wyniósł u powódki 2,5% , przy czym

na jego powstanie , przebieg , nasilenie i czas trwania miały wpływ w połowie uraz przeciążeniowy oraz zmiany zwyrodnieniowe jako choroba samoistna. Choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa jest powszechna w populacji ludzkiej , a dolegliwości bólowe kręgosłupa są częstą przyczyną absencji chorobowej w pracy. Istnienie zmian zwyrodnieniowych nie jest przeciwwskazaniem do pracy w ogóle, w tym również do pracy fizyczne

/opinia k.422 – 427 , opinia uzupełniająca k.444 – 446 biegłego sądowego specjalisty medycyny pracy P. R./

W dniu 10 grudnia 2014 r. A. C. złożyła w Sądzie Rejonowym dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi wniosek o zawiązanie D. J. do próby ugodowej w sprawie zapłaty 100 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia i 20 000,00 zł tytułem odszkodowania w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 10 grudnia 2011 r. Posiedzenie Sądu kończące to postępowanie odbyło się w dniu 5 lutego 2015 r. Do zawarcia ugody nie doszło.

/akt XI Po 58/14/

Powódka poniosła koszty związane z zakupem leków przeciwbólowych w wysokości 120 zł oraz poniosła koszty rehabilitacji w wysokości 798 zł.

/opinia k.422 – 427 , opinia uzupełniająca k.444 – 446 biegłego sądowego specjalisty medycyny pracy P. R./

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów powołanych powyżej, wiarygodnych i nie kwestionowanych przez strony. Ponadto ustaleń dokonano na podstawie zeznań powódki , pozwanego , świadka oraz opinii powołanych w sprawie biegłych sądowych.

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości , co do przyczyn wypadku przy pracy jakiemu uległa powódka , a także jego skutków tj. powstania u niej uszczerbku na zdrowiu. Wprawdzie wszyscy biegli sądowi byli zgodni , co do faktu ,że doznany przez powódkę uraz nie mógł skutkować powstaniem u niej schorzenia w postaci przepukliny jądra miażdżystego na poziomie L5/S1, to jednak dopiero biegły sądowy specjalista medycyny pracy zwrócił uwagę ,że na powstanie u powódki zespołu bólowego L – S z całą pewnością miały wpływ wcześniej istniejące zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa , co z kolei determinowało określenie procentu doznanego przez powódkę długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Biegły specjalista medycyny pracy w obszernej , całościowej opinii szczegółowo przeanalizował występujące u powódki schorzenia pod kątem ewentualnego wpływu wypadku przy pracy na jej zdrowie. W ocenie Sądu opinie biegłego sądowego medycyny pracy nie zawierają zatem żadnych braków i dają pełny obraz wpływu wypadku na zdrowie powódki. Wskazać należy, iż obie opinie biegłego specjalisty medycyny zostały doręczone stronom, które miały możliwość wypowiedzenia się odnośnie do ich treści, a zwłaszcza wniosków końcowych. Biegły odnosząc się do zarzutów strony powodowej w sposób kategoryczny wypowiedział się w kwestii dokonanych ustaleń. Fakt, że opinia biegłego specjalisty medycyny pracy nie ma treści odpowiadającej stronie nie może mieć w tym wypadku znaczenia. W ocenie Sądu, pełnomocnik strony powodowej nie podważył w sposób przekonujący miarodajności złożonej opinii, a tym samym Sąd nie znalazł podstaw aby ją kwestionować.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Powództwo jest częściowo zasadne.

Na wstępie podnieść wypada, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego dopuszczalne jest dochodzenie przez pracownika roszczeń uzupełniających z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, opartych na przepisach prawa cywilnego (art. 415, art. 435, art. 444 i art. 445 k.c.). Pracownik, występując z takim powództwem, nie może w postępowaniu sądowym powołać się jedynie na fakt wypadku przy pracy, który stwierdzony został protokołem powypadkowym, lecz obowiązany jest przy tym do wykazania przesłanek prawnych odpowiedzialności odszkodowawczej: ciężącej na pracodawcy odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego, poniesionej szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem będącym wypadkiem przy pracy a powstaniem szkody (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2005 roku, I PK 293/04, Pr. Pracy 2005/11/35). W cytowanym orzeczeniu Sąd Najwyższy wywiódł, iż dopuszczalne jest dochodzenie przez pracownika od pracodawcy roszczeń

uzupełniających z tytułu wypadków przy pracy, opartych na przepisach prawa cywilnego (art. 415, art. 444 i art. 455 k.c.). Chodzi tu o przepisy o odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych, a zwłaszcza art. 415-417, 430, 435, 436, 444, 445, 448 k.c. (tak też Sąd Apelacyjny w Szczecinie, wyrok z dnia 26 marca 2013 r., I ACa 864/12). Odpowiedzialność deliktowa pracodawcy za wypadek przy pracy doznany przez pracownika jest zatem odpowiedzialnością subsydiarną w stosunku do odpowiedzialności instytucji ubezpieczeniowej, która odpowiada w razie spełnienia warunków (przesłanek) z ustawy o wypadkach przy pracy (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2010 r., II PK 132/09, LEX nr 584733).

Pozwany odpowiada na podstawie art. 415 k.c., a w przypadku uznania, że należy do kategorii przedsiębiorstw wprawianych w ruch za pomocą sił przyrody na podstawie art. 435 k.c. w zw. z art. 300 k.p. pozwana także ponosiłaby odpowiedzialność w tym samym zakresie, również z uwagi na brak przesłanek wyłączających jej odpowiedzialność na powołanych podstawach.

Zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Przesłankami odpowiedzialności deliktowej są nie tylko powstanie szkody, czyn niedozwolony, z którym ustawa wiąże obowiązek odszkodowawczy, ale i związek przyczynowy między ową szkodą a zdarzeniem szkodzącym, który zgodnie z teorią adekwatności obejmuje obowiązek naprawienia szkody jako normalnych następstw zdarzenia szkodzącego. Wg powołanego przepisu za szkodę odpowiada osoba, której bezprawne zachowanie jest źródłem szkody z uwagi na zawinienie w znaczeniu subiektywnym. Bezprawność oznacza wtedy sprzeczność z obowiązującym porządkiem prawnym, a źródłem norm mogą być powszechnie obowiązujące przepisy, a także zasady współżycia społecznego.

W okolicznościach sprawy nie doszło także do wypełnienia przesłanek z art. 423, 424, 432 k.c., ani powód nie wyrażał zgody na ingerencję w sferę jego dóbr prawnie chronionych, jak również przedmiotowe zdarzenie nie należało do kategorii mieszczącej się w zakresie wykonywania własnych praw podmiotowych. W sprawie nie zaistniały więc okoliczności wyłączające bezprawność działania pozwanego.

Winę – naganną decyzję człowieka, odnoszącą się do podjętego bezprawnego czynu, różnicuje się na : umyślną / sprawca ma świadomość szkodliwego skutku swego zachowania się i przewiduje jego nastąpienie, celowo do niego zmierza – dolus directus lub co najmniej godzi się na wystąpienie tych skutków – dolus eventualis oraz nieumyślną , gdy sprawca wprawdzie przewiduje możliwość wystąpienia skutku szkodliwego, lecz bezpodstawnie przypuszcza, że zdoła go uniknąć albo też nie przewiduje możliwości nastąpienia tych skutków, choć powinien i może je przewidzieć. W obu ostatnich przypadkach mamy do czynienia z niedbalstwem – niezachowaniem należytej staranności. W przypadku odpowiedzialności deliktowej sprawca szkody odpowiada w razie istnienia choćby lekkiego niedbalstwa.

Zgodnie z art. 94 pkt.4 k.p. pracodawca jest obowiązany w szczególności zapewniać bezpieczne i higieniczne warunki pracy oraz prowadzić systematyczne szkolenie pracowników w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy. Obowiązek zapewnienia bezpiecznych i higienicznych warunków pracy jest konstytucyjnym obowiązkiem pracodawcy (art. 66 ust. 1 Konstytucji), a także stanowi podstawową zasadę prawa pracy (art. 15), rozwiniętą szczegółowo w art. 207-237¹ k.p. Zgodnie z art. 207 § 1 k.p. pracodawca ponosi odpowiedzialność za stan bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładzie pracy. Na zakres odpowiedzialności pracodawcy nie wpływają obowiązki pracowników w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz powierzenie wykonywania zadań służby bezpieczeństwa i higieny pracy specjalistom spoza zakładu pracy, o których mowa w art. 237¹¹ § 2c k.p. W myśl § 2 art. 207 k.p. pracodawca jest obowiązany chronić zdrowie i życie pracowników przez zapewnienie bezpiecznych i higienicznych warunków pracy przy odpowiednim wykorzystaniu osiągnięć nauki i techniki. W szczególności pracodawca jest obowiązany: organizować pracę w sposób zapewniający bezpieczne i higieniczne warunki pracy, zapewniać przestrzeganie w zakładzie pracy przepisów oraz zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, wydawać polecenia usunięcia uchybień w tym zakresie oraz kontrolować wykonanie tych poleceń, W myśl art. 212 pkt.1, 3-4 k.p. osoba kierująca pracownikami jest obowiązana: organizować stanowiska pracy zgodnie z przepisami i zasadami bezpieczeństwa i higieny pracy, organizować, przygotowywać i prowadzić prace, uwzględniając zabezpieczenie pracowników przed wypadkami przy pracy, chorobami zawodowymi i innymi chorobami związanymi z warunkami środowiska pracy, dbać o bezpieczny i higieniczny stan pomieszczeń

pracy i wyposażenia technicznego, a także o sprawność środków ochrony zbiorowej i ich stosowanie zgodnie z przeznaczeniem.

Z kolei art. 211 k.p. reguluje podstawowe obowiązki pracownika w zakresie BHP. Między innymi pracownik jest obowiązany: znać przepisy i zasady bezpieczeństwa i higieny pracy, brać udział w szkoleniu i instruktażu z tego zakresu oraz poddawać się wymaganym egzaminom sprawdzającym (pkt 1); wykonywać pracę w sposób zgodny z przepisami i zasadami bezpieczeństwa i higieny pracy oraz stosować się do wydawanych w tym zakresie poleceń i wskazówek przełożonych (pkt 2); współdziałać z pracodawcą i przełożonymi w wypełnianiu obowiązków dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy (pkt 7).

W świetle powołanych uregulowań i stanu faktycznego sprawy zarówno pozwany jak i powódka ponoszą odpowiedzialność za powstałą u A. C. szkodę w związku z wypadkiem przy pracy jakiemu uległa w dniu 10 grudnia 2011 r. Nie ulega bowiem wątpliwości, że powódka doznała wypadku przy pracy podczas wykonywania powierzonych jej obowiązków pracowniczych tj. podczas rozładowywania dostawy towaru, co między innymi spowodowało się do przeciągania zgrzewek z piwem. Wprawdzie pozwany nie przeszkolił powódki w zakresie obowiązujących zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, a nadto dopuścił ją do pracy bez uprzedniego odbycia badań lekarskich, co niewątpliwie stanowiło naruszenie przepisów prawa pracy, to jednak okoliczności te w żaden sposób nie zwalniały powódki od podejmowania przez nią działań zgodnych z realną oceną sytuacji. Co więcej, pozwany wyraźnie wskazywał powódce, aby ta nie dźwigała więcej niż jednej zgrzewki piwa. W sytuacji zatem, w której powódka zignorowała polecenia przełożonego i świadomie przeciągała dwie zgrzewki piwa zamiast jednej, czym niewątpliwie niepotrzebnie obciążała swój organizm, powinna była liczyć się z ewentualnymi konsekwencjami takich działań. Na nieszczęście powódki, czynności polegające na przeciąganiu dwóch zgrzewek piwa doprowadziły u niej do powstania urazu przeciężeniowego odcinka L – S kręgosłupa.

W niniejszej sprawie niewątpliwie doszło do powstania u powódki szkody, częściowo wyrównanej poprzez odszkodowania wypłacone z ZUS. Szkada powódki nie ograniczała się jedynie tylko do wymiaru majątkowego, ale także dotyczyła sfery niemajątkowej, o czym szerzej wywiedziono poniżej.

Niewątpliwie między opisanym powyżej bezprawnym zachowaniem pozwanego, a szkodą istniał adekwatny związek przyczynowy. Normalnym następstwem braku przeszkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy było ryzyko wystąpienia u niej urazu takiego jak u powódki. Takie skutki zwykle powstają w następstwie zadziałania czynnika sprawczego przytoczonego powyżej. W sprawie nie zaistniała żadna nietypowa sytuacja, a skutek i przyczyna zdarzenia były typowe następujące w takich okolicznościach jak w tej sprawie. Trudno więc uznać, że między zawinionym zachowaniem pozwanego a urazem powódki nie istniał normalny związek przyczynowy, w który nie włączało się żadne dodatkowe działanie sprawcze innego podmiotu. W tej sytuacji istniały w sprawie, wbrew stanowisku pozwanego, podstawy odpowiedzialności za skutki wypadku powódki A. C..

Pozwany podnosił jednak, iż powódka przyczyniła się swoim zachowaniem do powstania szkody. Zgodnie z art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Przepis art. 362 k.c. daje sądowi uprawnienie do odpowiedniego zmniejszenia obowiązku naprawienia szkody, gdy poszkodowany przyczynił się do jej powstania lub zwiększenia rozmiarów stosownie do okoliczności, a zwłaszcza stopnia winy obu stron. O przyczynieniu można mówić wtedy, gdy zachowanie poszkodowanego pozostaje w normalnym związku przyczynowym ze szkodą w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Przyczynienie się do zdarzenia występuje wówczas, gdy badanie okoliczności stanu faktycznego prowadzi do wniosku, że bez udziału poszkodowanego szkoda hipotetycznie nie powstałaby lub nie przybrała rozmiarów, które ostatecznie w rzeczywistości osiągnęła. Przyjęcie przyczynienia jest pozostawione kwalifikacji i ocenie sądu, co jednak nie oznacza dowolności tej oceny, której kryteria muszą mieć związek z konkretnymi okolicznościami sprawy, przy czym decyzja o ewentualnym zmniejszeniu obowiązku naprawienia szkody podejmowana w procesie sędziowskiego wymiaru odszkodowania jest uprawnieniem sądu, zaś rozważenie wszystkich okoliczności przypadku, w wyniku indywidualnej oceny, jest dla sądu powinnością (tak Sąd

Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2009 r., IV CSK 241/09, LEX nr 677896, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 grudnia 2014 roku I ACa 902/14 LEX nr 1602972).

Ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie dowodzą, iż powódka podczas wykonywanych prac nie zachowała należytej ostrożności, z czego z pewnością musiała zdawać sobie sprawę. W ocenie Sądu Okręgowego powódka niewątpliwie przyczyniła się do powstania szkody, co powoduje stosowne obniżenie przysługującego świadczenia na zasadzie art. 362 k.c. Zdaniem Sądu, podstawę przyjęcia przyczynienia stanowi wyłącznie takie zachowanie poszkodowanego, które pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą. Naganne zachowanie powódki pozostawało w związku przyczynowym ze szkodą, bowiem gdyby postępowała właściwie i realnie oceniała całokształt okoliczności i nie dźwigała – przesuwiała więcej niż jednej zgrzewki piwa, szkoda byłaby w znacznym stopniu ograniczona, albo mogłoby do niej w ogóle nie dojść. Zachowanie powódki współistniało od samego początku obok przyczyny za jaką odpowiadał pozwany, co pozwala ustalić przyczynienie się powódki w 30% i w konsekwencji obniżyć zadośćuczynienie jakie należało jej przyznać do kwoty 4 000,00 zł.

Podstawą prawną dochodzonych przez powoda roszczeń są art. 445 i 444 k.c.

Stosownie do treści art. 445 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Zgodnie zaś z art. 444 § 2 k.c. jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo niezdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub widoki powodzenia na przyszłość może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Odnosnie żądania zapłaty zadośćuczynienia, podnieść należy, iż zgodnie z przepisem art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie jest formą rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej i obejmuje swym zakresem wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które mogą powstać w przyszłości. Ma w swej istocie ułatwić przezwycięzenie ujemnych przeżyć. Dzięki niemu winna zostać przywrócona równowaga, zachwiana wskutek popełnienia przez sprawcę czynu niedozwolonego. Ma ono charakter całościowy i winno stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość. Rozmiar zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności sprawy, w tym rozmiaru doznanych cierpień, ich intensywności, trwałości czy nieodwracalnego charakteru. Przy ustalaniu rozmiaru cierpień i ujemnych doznań psychicznych powinny być uwzględniane zobiektywizowane kryteria oceny, jednakże w relacji do indywidualnych okoliczności danego przypadku. Od osoby odpowiedzialnej za szkodę poszkodowany winien otrzymać sumę pieniężną o tyle w danych okolicznościach odpowiednią, by mógł za jej pomocą zatrzeć lub złagodzić poczucie krzywdy i odzyskać równowagę psychiczną. Nie ma natomiast podstaw do uwzględnienia żądania w takiej wysokości, by przyznana kwota stanowiła ponadto, ze względu na swoją wysokość, represję majątkową (tak: Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej SN z dnia 8 grudnia 1973 roku, OSNCP 1974, poz. 145). Zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia nie może oznaczać przyzwolenia na lekceważenie takich bezcennych wartości, jak zdrowie czy integralność cielesna, a okoliczności wpływające na określenie tej wysokości, jak i kryteria ich oceny muszą być zawsze rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą poszkodowanego i sytuacją życiową, w której się znalazł (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 roku, I CSK 384/07, Lex nr 351187).

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia przewidzianego w art. 445 § 1 k.c. wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy, takich jak: wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpeccenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007 roku, V CSK 245/07, Biul. SN 2008/4/11).

Pamiętać należy, że w ramach art. 445 § 1 k.c. uwzględnione są okoliczności, które składają się na pojęcie krzywdy i jej rozmiar. Stąd posługiwanie się tabelami procentowego uszczerbku na zdrowiu i stawkami za każdy procent

trwałego uszczerbku dla rozstrzygnięcia zasadności roszczenia o zadośćuczynienie i jego wysokości, znajduje jedynie orientacyjnie zastosowanie i nie wyczerpuje oceny. Nietrafne jest zatem przy określaniu wysokości zadośćuczynienia operowanie jedynie odpowiednimi „jednostkami przeliczeniowymi” w postaci np. określonego stopnia uszczerbku, czy wysokości wynagrodzenia pracowniczego. Ogólnie wysokość zadośćuczynienia nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy i stosunków majątkowych społeczeństwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2002 roku, I CKN 1065/00, Lex nr 332901; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 18 lutego 1998 roku, I ACa 715/97, OSA 1999/2/7).

Powódka w wyniku wypadku przy pracy z dnia 10 grudnia 2011 r. doznała urazu przeciążeniowego odcinka L – S kręgosłupa na bazie zaawansowanych zmian zwyrodnieniowych tego odcinka kręgosłupa. Skutkiem powyższego było powstanie u niej zespołu bólowego odcinka lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa trwającego 6 miesięcy. Jego nasilenie oraz czas trwania było w połowie zależne od istnienia już przed wypadkiem choroby samoistnej tj. zmian zwyrodnieniowych. Przytoczone okoliczności uzasadniają przyznanie powódce zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Ustalając jego wysokość Sąd zważył na rozmiar długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, będącego następstwem wypadku (2,5%), rozmiar cierpień fizycznych związanych z dolegliwościami bólowymi szczególnie w pierwszym okresie po wypadku, czy też konieczność zastosowania określonego leczenia.

Rozważając omówione okoliczności Sąd uznał, że odpowiednim dla powódki zadośćuczynieniem będzie kwota 4 000,00 zł, dochodzona pozwem. Ustalenie zadośćuczynienia w tej wysokości uwzględnia jego kompensacyjny charakter, przedstawiając ekonomicznie odczuwalną wartość, a zarazem nie jest nadmierne w stosunku do aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa. Określając wysokość zadośćuczynienia, Sąd uwzględnił również fakt otrzymania przez powódkę jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w kwocie 4 270,00 zł.

Należy przy tym podkreślić, że jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy wypłacone pracownikowi nie podlega odliczeniu od zadośćuczynienia pieniężnego, przysługującego poszkodowanemu na podstawie art. 445 k.c. Odszkodowanie to powinno natomiast być wzięte pod uwagę przy określaniu wysokości zadośćuczynienia, co nie jest jednoznaczne z mechanicznym zmniejszeniem sumy zadośćuczynienia o kwotę tego odszkodowania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2003 r., I CK 410/02, Lex nr 82269). Kwota 4 000,00 zł rekompensuje więc dostatecznie doznane cierpienia fizyczne i psychiczne, jakich doznała powódka w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 10 grudnia 2011 r. O odsetkach od zasądzonego zadośćuczynienia Sąd orzekł na podstawie art. 481§1 k.c. w związku z art. 300 k.p. i w związku z art. 455 k.c., liczonymi od dnia 5 lutego 2015 r., kiedy to zakończyło się przed Sądem Rejonowym w Łodzi postępowanie prowadzone w sprawie o o zawezwanie D. J. do próby ugodowej.

Powódka dochodziła również odszkodowania, którego podstawę prawną stanowi art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p., zgodnie z którym w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Roszczenie powódki zostało przez nią udowodnione jedynie w zakresie kwoty 918 zł wraz z odsetkami liczonymi od dnia 5 lutego 2015 r.

Z powyższych względów Sąd orzekł jak w punkcie 1 i 2 sentencji wyroku, a wobec braku podstaw do uwzględnienia roszczenia w pozostałej części, oddalił w tym zakresie powództwo, o czym orzekł w punkcie 3 sentencji wyroku.

W punkcie 4 Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w punkcie 1 i 2 wyroku na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. w zakresie kwoty odpowiadającej jednomiesięcznemu wynagrodzeniu pracownika.

Ponadto Sąd przyznał i nakazał wypłacić adwokatowi T. W. kwotę 4.428 (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem) złotych brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu przed Sądem I instancji oraz kwotę 2.214 (dwa tysiące dwieście czternaście) złotych brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, a nadto kwotę 4.428 (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu przed Sądem I instancji toczącym się pod sygnaturą VIII P 10/18 z funduszu Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Podstawę prawną tego rozstrzygnięcia stanowi art. 29

ustawy z dnia 26 maja 1982 r. o adwokaturze (tj. Dz. U. z 2020 r. , poz. 1651), zgodnie z którym koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu ponosi Skarb Państwa. Wysokość kosztów objętych zwrotem została wyliczona na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 68) i podwyższona o podatek VAT (pkt 5 sentencji wyroku).

Na podstawie art. 113 ust 1 w zw. z art. 100 ust 1, art.97 , art. 96 ust 1 pkt 4, art. 35 pkt 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2019 r., poz. 785 ze zm.) Sąd nie obciążył A. C. nieuiszczonymi kosztami sądowymi przejmując je na rachunek Skarbu Państwa, mając na uwadze, że nie było podstaw do obciążenia tymi kosztami strony pozwanej, która przegrała w nieznacznej części.

S.B.